

met verheven ruste en blijde zekerheid aan. Ze staat anti-thetisch tegenover al wat onder den naam van religie thans aan den man wordt gebracht. Als wij haar recht verstaan en in haar wezen handhaven willen, kunnen wij niet anders, dan met beslistheid positie nemen tegenover de stelsels van den dag en de wereldbeschouwingen van eigen vinding en maaksel. Van „Vermittelung” kan er geen sprake zijn. Aan verzoening valt niet te denken. Voor een coquetteeren met den tijdgeest zijn de tijden te ernstig. De diepe, scherpe tegenstelling, die tusschen het Christelijk geloof en den modernen mensch ¹⁾ bestaat, moet ons het inzicht verschaffen, dat deelen hier onmogelijk, dat besliste keuze plicht is. Hoe lief de ruste ook zijn zou, de strijd is ons opgelegd ²⁾.

Maar tot moedeloosheid bestaat er daarom nog geen reden. De vijand levert ons zelf de wapenen tot zijne bestrijding in de hand. Want waar de verzoening, die het Christendom biedt, wordt afgewezen, komt onvermijdelijk de tweespalt naar boven, die inwendig in 's menschen boezem woont. Alle disharmonie in ons wezen heeft toch daarin haar oorsprong, dat wij, naar het getuigenis onzer conscientie, door onze zonden van God verwijderd, toch Zijne gemeenschap niet ontberen kunnen. Als wij het Christendom verwerpen, omdat het niet bij ons past, bewijst het zich op datzelfde oogenblik als voor ons onmisbaar. Als de wereld roept: weg met Christus, toont Hij juist in zijn dood, dat Hij alleen der wereld het leven geeft. Bij de dwaalbegrippen, die de moderne mensch zich over wereld en leven vormt, past het Christendom niet, het staat er lijnrecht tegenover. Maar des te beter past het bij wereld en leven, gelijk zij in zichzelf zijn.

1) *Carneri*. Der moderne Mensch. Volksausgabe. Stuttgart Strauss.

2) *Stuede*, Auf zum Kampfe. Beweis des Glaubens. Jan. 1904, bl. 3—23.